

[Hauch.]

at Tyskland er villigt til at købe, jeg skulde tro, dersom vi vil indrette os derpaa, for ca. 100 Mill. Kr. mere om Aaret.

Endvidere siger den højtærede Udenrigsminister, at han er ganske ude af Stand til at forstaa, at man ønsker at operere med Begæringerne om Valutaattester til Indkøb i Tyskland for 60 Mill. Kr. paa det Tidspunkt, da man for at opfylde sine Forpligtelser over for Tyskland kun skulde anvende 25 Mill. Kr. Jeg vil indrømme, at den højtærede Udenrigsministers Veltalenhed og Maade at fremstille Sagen paa er af en saadan Beskaffenhed, at man næsten ikke kan være bekendt, naar man betragter sig selv som værende nogenlunde i Besiddelse af Gennemsnitsintelligens, at have en anden Opfattelse. Det er knap nok, man kan være det bekendt, og dog vil jeg sige, at det er straalende klart, selv om den højtærede Udenrigsminister ikke kan forstaa det — jeg maa jo tro ham, naar han siger det. Man kan nemlig ikke bortforklare den simple Kendsgerning, at Begæringerne indkom, og hvorfor kom de? Den højtærede Minister tror dog vel ikke, at de kom, fordi han vinkede og sagde, at nu skulde Importørerne fremkomme med deres Begæringer. Nej, de fremkom med deres Begæringer, fordi de manglede Varer, naturligtvis, og var villige til at købe disse Varer. Selv om jeg, som sagt, er paavirket af Argumentationen — jeg formoder, at der ogsaa er andre, der vil være det —, maa jeg sige, at det egentlig er et stift Stykke, dersom det skulde lykkes at tilsløre den Kendsgerning, at der har været en Købeevne i Befolkningen paa det Tidspunkt, da den højtærede Minister kaldte, og overbevise Folk om, at der ikke skulde have været en saadan Trang til Stede til at købe for de 60 Mill. Kr. Den højtærede Minister kan ikke lide at høre om de 60 Mill. Kr., det bekræftede han ogsaa her i Dag. Det kan jeg i og for sig godt forstaa, men det lader sig nu ikke bortforklare, at Begæringerne om Varekøb for dette Beløb indkom netop paa det omtalte Tidspunkt, og det kan ikke være muligt for den højtærede Minister at faa Befolkningen til at tro, at det kun var, fordi man bad de paagældende om at købe; der maa have været en Trang, og denne Trang er ikke blevet tilfredsstillet.

Den højtærede Udenrigsminister gør gældende, at Befolkningen dog ikke er saa dum, at det vilde have været muligt for Regeringen at opretholde en Opfattelse hos Befolkningen om, at der ikke var Salgsmuligheder her, naar saadanne virkelig var til Stede. Jeg tror, at det i stor Udstrækning har været muligt at udnytte tilstedeværende Salgsmuligheder, netop takket være den højtærede Udenrigsministers sjældne Evner. Men jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at denne Situation ikke lader sig holde i Fortsættelse af Samhandelsforholdet til Tyskland, naar Ministeren maa erkende, at Ønsket fra tysk Side om Køb af Varer er til Stede. Efterhaanden som Kendsgerningerne viser Landbrugets yderligere stigende Forarmelse og den voksende Hjemmeindustri bedre Vilkaar gaar op for Befolkningen, kan den højtærede Udenrigsminister være ganske overbevist om, at han, naar han kommer ud til Befolkningen, faar en anden Besked end den, han med Stolthed kunde henvise til, at han fik sidst.

Den højtærede Minister bekræftede — det skal jeg erkende — Rigtigheden i store Træk af den Redegørelse, jeg fremsatte om Samhandelen med Tyskland; man kan sige, at han var nødt til det, naar han skulde holde sig paa Virkelighedens Grund, men han gjorde det, det erkender jeg. Men den højtærede Minister sagde til sidst under Udredningen af dette Forhold, at det var umuligt at udnytte en større Salgsmulighed til Tyskland. Ja, men hvorfor? Af den ganske simple Grund, at man ikke havde udnyttet den Traktat i sit fulde Omfang, som man havde faaet i 1936, og fordi vi havde faaet denne Valutapukkel, som irriterede Tyskerne. Da Landbrugsraadet mødte hos de administrerende Myndigheder og hos den højtærede Udenrigsminister, sagde man, at man vilde medvirke til at faa dette Forhold ændret til, at det Køb fandt Sted, som var Forudsætningen for et større Salg, men det skete ikke. (*Udenrigsministeren* [P. Munch]: Jo). Nej, det var netop det, der ikke skete. (*Udenrigsministeren* [P. Munch]: Jo). Det kan ikke nytte noget, for vi har den Valutapukkel at slæbe paa endnu den Dag i Dag i Samhandelen med Tyskland. Selv den største Snildhed kan ikke være tilstrækkelig til at tilsløre det virkelige Forhold. Jeg kan ikke